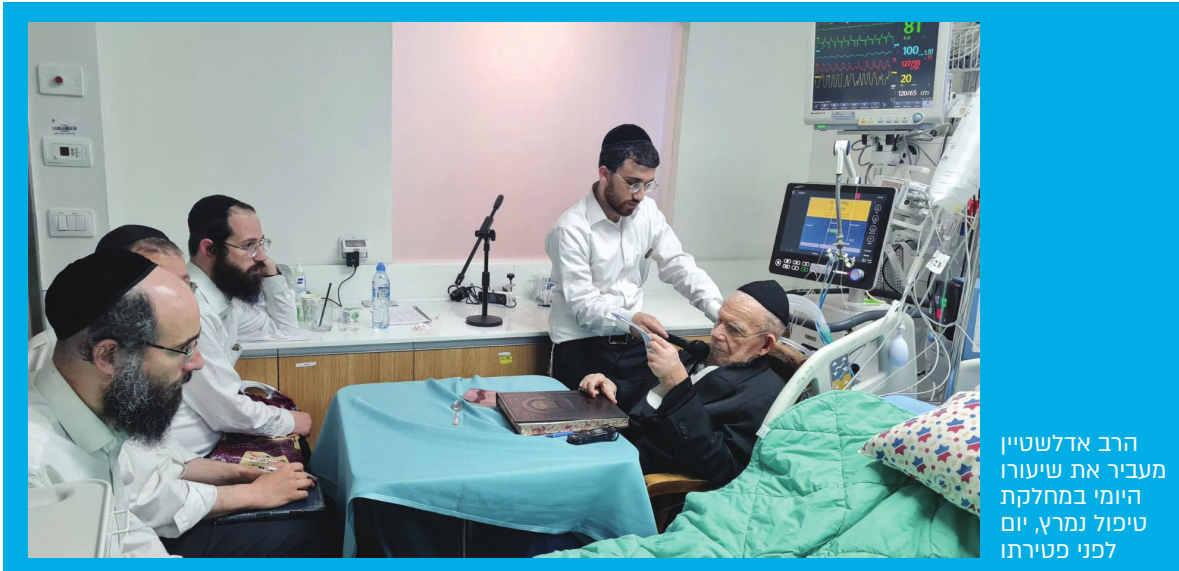




ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

סולם גרשון

מאה שנות הרב אדלשטיין זצ"ל. פרידה



הרב אדלשטיין
מעביר את שיעורו
היומי במחלקת
טיפול נמרץ, יום
לפני פטירתו

3 השיעור נמשך כרבע שעה. מסכת סנהדרין דף ו' עמוד א'. הסוגיה עוסקת בדינו של דיין שטעה. למרות ש"דינו דין" ו"מה שעשה עשוי", הוא צריך לשלם. כיצד מסבירים את הסתירה הזו? הרב אדלשטיין, מחובר לצינור חמצן, דיבר בלהט, אם כי בקול חלש. הוא הביא ראיות ממסכת בבא קמא, מסוגיית "הפקיר שורו", ועיין ביחד עם התלמידים בסוגיה של "המוכר שטר לחברו וחזר ומחלו - מחול". בשעות הצהריים של יום שני שוב נכנסו התלמידים אל החדר. "מרוץ" ישב על הכורסה הרפואית, לבוש בבגדיו וענוב בעניבה - כדרכו, לכבוד התורה, לכבוד הגמרא הקדושה, הם שחזרו השבוע. "הוראת הרופאים הייתה שהפעם אפשר לשאול שאלות, לכן לא פחדנו לשאול. תוך כדי הלימוד לא היה נראה שקשה לו, למרות שהגוף כבר לא קיים והנפש והרוח בלבד הם המדברים. מרן היה נראה שרוי בתכלית האושר כשהוא שוחה במעמקי העיון, בצלילות הדעת, בהיקף כל הסוגיות". הרב המשיך ללמוד וללמד את אותה סוגיה בעיון: האם החיוב של הדיין שטעה לשלם הוא בגלל דיני מזיק, או מהלכות "דינא דגרמי"? הוא הביא את דברי התוספות במסכת סנהדרין דף ל"ג ובמסכת בבא קמא דף ק', והוכיח מדבריהם שכשיטת הרא"ש והתוספות, שניהם סבורים שהדיין חייב כמזיק גמור, ולעומת זאת, שיטת הרי"ף והרמב"ם שהוא חייב רק מצד דינא דגרמי. ואחרי שהרחיב הוא קצת אמר: "עד כאן הכנת". והשיעור הסתיים.

4 למי שמצטרף אלינו זה עתה, נזכיר שאנחנו מדברים על אדם בן למעלה ממאה, שיושב מחובר לחמצן בחדר טיפול נמרץ, וממשיך לחדש חידושי תורה. לו היה מדובר באדם רגיל, נדמה לי שגם אילו היה אומר רק "בוקר טוב" זה היה מרגש. בעצם, אם הוא רק היה חי זה היה מרגש. אבל הרב אדלשטיין זה סיפור אחר. בסיום השיעור שאל אותו נכדו ועוזרו, מוטי פאלי, אם הוא רוצה לומר גם דברי חיזוק לתלמידים. ר' גרשון שתק לכמה שניות ואמר בשלווה ובחצי חיוך: "עכשיו אני הרי צריך חיזוק...". התלמידים יצאו והרופאים נכנסו. בשעות אחר הצהריים של יום שני עוד העבירו אל החדר שאלות דחופות שציפו להכרעת הרב. הוא ענה עליהן. הוא גם לא וויתר על החברותא עם נכדו, כמדי יום. הם למדו שלושה דפים במסכת נדרים בפרק "נערה המאורסה". יום שלישי בבוקר. הרב התפלל בהשכמה כדי שיסיפק להכין במתינות את השיעור. הוא שכב על המיטה וכתב בראשי פרקים

הרב אדלשטיין אושכז בליל חג השבועות. במהלך הלילה חלה הטבה במצבו והוא ביקש להתפלל את תפילות החג. ביום החג ובשבת שלאחריו ישב הרב ולמד בחדרו, עם הסטנדר והכיסא שלו שהובאו לחדרו שבבית החולים. למחרת, ביום ראשון בבוקר, הוא ביקש למסור את השיעור היומי הקבוע שלו. באישור הרופאים הוא התיישב להכין את השיעור, וכדרכו העלה את הדברים על הכתב. לקראת הצהריים נכנסו לחדרו ה"משיבים", אותם אברכים שתפקידם בימים כתיקונם לחזור עם התלמידים על השיעור אחרי מסירתו. הפעם הם הגיעו כדי לשמוע את השיעור היומי ולהעביר אותו למאות התלמידים בשיבה. הם ישבו מול הרב ושמועו, אבל בלי לשאול שאלות ולהקשות קושיות, מחשש שההתלהבות בלימוד תפגע בבריאותו הרופפת של הרב.

נשימה. במהלך הלילה חלה הטבה במצבו והוא ביקש להתפלל במניין את תפילות החג. ביום החג ובשבת שלאחריו ישב הרב ולמד בחדרו, עם הסטנדר והכיסא שלו שהובאו לחדרו שבבית החולים. למחרת, ביום ראשון בבוקר, הוא ביקש למסור את השיעור היומי הקבוע שלו. באישור הרופאים הוא התיישב להכין את השיעור, וכדרכו העלה את הדברים על הכתב. לקראת הצהריים נכנסו לחדרו ה"משיבים", אותם אברכים שתפקידם בימים כתיקונם לחזור עם התלמידים על השיעור אחרי מסירתו. הפעם הם הגיעו כדי לשמוע את השיעור היומי ולהעביר אותו למאות התלמידים בשיבה. הם ישבו מול הרב ושמועו, אבל בלי לשאול שאלות ולהקשות קושיות, מחשש שההתלהבות בלימוד תפגע בבריאותו הרופפת של הרב. בכתבה שהתפרסמה השבוע ב"תד נאמן", תחת הכותרת "מישיבה של מטה לישיבה של מעלה", מתוארים לפרטי פרטים הרגעים האלה במחלקת טיפול נמרץ: "הם נוכחו לראות בעליל כי למרות חולשתו של החומר, הרוח איתנה ונושבת ורק הגשמה מדברת, משל היו הגוף והנפש של שני אנשים נפרדים. למחרת, בשיעור של יום שני, כבר הייתה הסכמה רפואית שאפשר לשאול ולהתווכח. הכבשן התלמודי החל להתחמם ומרן צוץ"ל שקל וטר, ורוחו סערה. השיעור נאמר באותם בהירות, צלילות ועומק העיון שבהם נאמרו השיעורים בשנים האחרונות. גם כששעון הגוף כבר תקתק בקצב שאין ממנו מנוס - הוא לא יכול היה למנוע את צלילות הראש לאורך הזמן האמיתי, שבו אין לשום טרדה דריסת רגל. מרן שקע בעומק העיון, עם המפרשים, ראשונים ואחרונים, וכשהעקוב היה למישור, עלתה על פניו נהרה".

1 הדבר שהכי ריגש אותי בביקור בביתו הצנוע של הרב גרשון אדלשטיין - חוץ מהרב עצמו - היה תמונה ממוסגרת של החזון אי"ש ותחתיה כיתוב בכתב יד: "החזון אי"ש שליט"א". החזון אי"ש נפטר בשנת תשי"ד (1953), לפני כמעט 70 שנה, אבל בבית של הרב אדלשטיין הוא עדיין שליט"א, עדיין חי. הוא חי קודם כול כי התמונה הזאת, מן הסתם כמו עוד רהיטים בבית הסגפני הזה, נמצאת שם עוד מהשנים שהחזון אי"ש היה חי. אבל בעיקר הוא חי כי בעל הבית (תואר מוזר משהו לר' גרשון אדלשטיין, שכל כך לא מתחבר עם בעלות על משהו חומרי) עדיין חי יום יום את החזון אי"ש, רבו הגדול. האיש שבזכותו הוא נמצא כאן, על הגבעה הזאת בבני ברק, ומלמד דורות של תלמידים צעירים, כבר כמעט שמונה עשורים. אלמלא החלטת החזון אי"ש היה הרב צבי יהודה אדלשטיין, רבה של המושבה רמת השרון, ממשיך ללמוד בבית עם שני בניו: גרשון ואחיו הצעיר יעקב. ללמוד בבית, כמו שהם עשו בעיירה שומאייץ ברוסיה של שנות ה-20, כי בתי הספר היו של היבסקציה, ומי שהלך אליהם שכח את יהדותו והתבולל. לכן אמוא שלהם, הרבנית מרים, זיפה את גילם בשלוש שנים, כך שלא יהיו מחויבים בחינוך ממלכתי, והם למדו תורה שנים בסתר מאימת השלטונות.

הם היו מומשיכים ללמוד בבית, כמו שעשו לאחר שעלו לארץ בזכות הסרטיפיקטים, אותם אישורי עלייה שארגן להם הרב הראשי לארץ ישראל, הרב אברהם יצחק הכהן קוק, והתיישבו ברמת השרון של שנות ה-30. גם כאן מערכת החינוך לא חניכה לשמירת תורה ומצוות. אבל כאן זאת כבר לא הייתה היבסקציה. ברוך ה', אף אחד לא אסר עליהם ללמוד תורה.

ביום הראשון להגיעם למושבה הלכו האחים אדלשטיין לאחד הפרדסים והשיגו ארגוני תפוחים ריקים. מהחומר הזה הם בנו את בית המדרש הארצישראלי שלהם. שני הילדים הפכו את ארגוני התפוחים לכיסאות וגם לסטנדרים (דמיינו את המתקנות, דמיינו את הריח). כשסיימו לבנות, אביהם, שהביא איתו באניה מרוסיה, כך אחד של גמרא שבו למדו כל הדרך, אמר להם: "הולכים לבית הכנסת, להביא מסכת בבא קמא. עכשיו, בארץ ישראל, אפשר ללמוד עם יותר מגמרא אחת. עכשיו אפשר ללמוד טוב יותר". יעקב בן השמונה צעד ברחובות המושבה הצעירה עד לבית הכנסת גאולת ישראל, ביקש את רשות הגבאי ואז ניגש לארון הספרים ונטל שני כרכים של בבא קמא בהשאלה. בראיון שערכנו איתו לספר זכרונותיו 'סולם יעקב', הוא סיפר שבאותם רגעים ראשונים בארץ נחרט בו ובאחיו הגדול גרשון, מה עיקר ומה טפל, מה קודם למה. נכון, אין מיטות ורהיטים, אבל קודם כול - ללמוד: "אבא לא היה מדבר הרבה, אבל המעשים שעשה היו הלימוד הכי טוב. זה עשה עליו רושם גדול. ראינו מה הם סדרי העדיפויות הנכונים, מה סולם הערכים. לפני כיכר לחם, לפני כל הסיפורים הרבים והמתישנים שעוד יגיעו בימים הקרובים - צריך גמרות בבית. כזאת שמחה הייתה לנו, שיש לנו שלוש גמרות!".

הרב אדלשטיין האב למעשה הקים לבניו "הום סקול" וישב ולמד איתם בבית עד שהגיעו לגיל 18 ו-19 (למעט תקופה שבה למדו בישיבת לומז'ה בפתח תקווה, אך שבו ללמוד איתו בבית לבקשתו). לו היה הדבר תלוי בו ככה זה היה ממשך, אבל החזון אי"ש הכריע שהגיע הזמן לצאת ללמוד בישיבה. איזו? הישיבה החדשה שזה עתה קמה בבני ברק. היו בה שישה תלמידים, כולל האחים אדלשטיין. קראו לה ישיבת פוניבז'.

גרשון אדלשטיין נכנס אליה בחורף תש"ד (1944) כבחור צעיר. עד מהרה הטיל עליו מייסד הישיבה והעומד בראשה, הרב יוסף שלמה כהנמן, את המשימה ללמד. ולא סתם ללמד, אלא תלמידים צעירים, פליטי שואה, על כל המשתמע מכך. אלה היו תלמידיו הראשונים. והוא המשיך ללמד באותה ישיבה את אותה תורה כי-80 שנה, עד יומו האחרון השבוע, בגיל מאה וחודש.

2 וכשאני אומר "עד יומו האחרון" - אני מתכוון ליום האחרון ממש. הרב אדלשטיין אושפז במרכז הרפואי 'מעייני הישועה' בליל חג השבועות לאחר שחש בקוצר



ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com



על פתק את המשך השיעור, שאותו תכנן להעביר לתלמידיו בצהריים. ואז, במפתיע, המצב הידרדר, ויצאה נשמתו באחד. כלומר, במסכת סנהדרין דף ו' עמוד א'.

5 לא זכיתי להשתתף באחד מאלפי השיעורים בעיון שהעביר הרב אדלשטיין בישיבה במהלך השנים. אבל זכיתי גם זכיתי לקרוא, כמעט מדי שבוע, את תמלילי שיחות המוסר השבועיות שלו, שהוציאו תלמידיו בעלון שבועי. בראש הדף, לצד שמו של העלון - 'דרכי החיזוק' - הופיעו באופן קבוע דברי חז"ל במסכת ברכות: "ארבעה צריכין חיזוק, ואלו הן: תורה ומעשים טובים ותפילה ודרך ארץ. רש"י: שיתחזק בהם תמיד בכל כוחו".

האמת? לא רק הכותרת הייתה עם מדרש קבוע, אלא בשיחה עצמה היו מדרשים די קבועים. אני זוכר שבהתחלה, כשגיליתי את העלון הזה, חשבתי שאולי הדפיסו בטעות את השיחה של השבוע שעבר. הכרתי את הנושאים, את הרעיונות, את החיזוקים מהעלון הקודם. אבל לא. בדקתי את התאריך. זאת הייתה שיחה חדשה. נכון, היא לא חידשה הרבה, אבל מי אמר שצריך לחדש הרבה? מה, זה עיתון, שממציאים בכוח אייטמים חדשים? אנחנו פה בשיחת מוסר, בסדנה לעבודה עצמית, שמטרתה להפוך אותנו לאנשים טובים יותר. או אפילו קצת יותר. אז אנחנו ממשיכים באותן נקודות, שבוע אחרי שבוע. ומה הן הנקודות? בין אדם לחברו. בין אדם לאשתו. בין אדם לילדיו. בין אדם לקביעת העיתים לתורה שלו.

6 לימוד מוסר הוא עניין רגיש, אפילו קצת מסוכן. כמו שיש שיחות שמחזקות אותך, יש גם שיחות שמחלישות אותך, וצריך לדעת להיזהר מהן. יש דרשים שאתה שומע את הרעיונות שלהם - והם יכולים להיות מאוד מוצלחים, רהוטים, מעניינים, מחדשים - אבל בשורה התחתונה אתה יוצא מהשיחה שלהם יהודי פחות טוב ממה שנכנסת. אתה נכנס לחרדה, לעצבות, או גרוע מכול: לייאוש.

השיחות של ר' גרשון תמיד היו מחזקות ומעודדות. וזה הפליא אותי בכל פעם מחדש. הוא הרי היה ראש ישיבה ליטאי, כבד ראש, חניך תנועת המוסר התובענית. ויותר מזה: גם בתוך עולם הישיבות והמוסר, אנחנו מדברים על אדם ששייך לא לדור הקודם, אלא לכמה וכמה דורות אחורה. הוא יליד תרפ"ג (1924). גדל והתחנך בעולם של מושגים חינוכיים אחרים לגמרי. זה הדור של החפץ חיים. של הסבא מסלבודקה. של רבי ירוחם ממיר. וחוף מזה, הוא אדם שבאופן אישי מנהל אורח חיים וסדר יום כל כך תובעני, כל כך סגפני, כבר מאה שנה. מה הוא יודע על ההתמודדויות של היום? אז שיעורי גמרא בעיון, זה כן. אבל מוסר? מידות? ענייני חינוך? מה לו ולעולם החינוך של ישראל 2023?

אבל כן. מצד אחד הוא היה מלאך ה' צבקות, אדם שכל כולו רוח, כל כולו קדושה ופרישות מענייני העולם הזה, ומצד שני הוא היה "נורמלי", סליחה על המילה. כל כך נורמלי. מתון. נינוח. מאה שנים של נינוחות. ומתוך אותה נינוחות הוא הסתכל על הצעירים בני ה'17 שהוא לימד, ובכלל על הדור שלנו, והבין שצריך לדבר אליו אחרת.

7 כולם התרגשו השבוע, ובצדק, מהיחס שלו לנוער מתמודד. אבל גם היחס שלו לתלמיד הישיבה הרגיל, ובכלל ליהודי שומר המצוות הרגיל, היה מפליא. אני זוכר שהופתעתי בכל פעם מחדש לקרוא את דבריו בשיחה על כך שחשוב ללמוד דווקא ספר מוסר שמעניין אותך. סליחה, יש רשימה של ספרי מוסר שהם חובה לכל תלמיד ישיבה. יש משנה סדורה. מה זאת אומרת מה לומדים? מה שחייבים ללמוד! אבל אצלו זה היה כל כך אחרת. הוא אמר שכמו שהטבע האנושי הוא שאדם רעב ללחם, כך הטבע האנושי הוא שאדם רעב לתורה, מחפש ללמוד מוסר. רק צריך לדאוג שהמוזון הרוחני יהיה טעים, אטרקטיבי. אחרת, מי ירצה לאכול?

זאת ועוד: יכול להיות שאל ספר המוסר שמתאים לך תגיע בכלל במקרה. הוא הביא את דברי רבו, הרב דסלר, על אדם שנמצא באיזה מקום וממתין למישהו, ו"כיום בחדרי ההמתנה מונחים ספרים, כמו ספרי מוסר ודברי תורה. והוא פתח איזה ספר



צילום סלולרי: ידידיה מאיר

תמונת החזון אי"ש בבית הרב אדלשטיין

החרם הספונטני הזה ביטא, ועדיין מבטא, את האהבה וההערכה הגדולה של חלקים גדולים בגוש המאמין לרב אדלשטיין. הוא אולי לא שמע על ההפגנה, אבל הציבור לא היו מוכן למחול על כבודו

שהיה מונח, ונפתח לו בדף שיש בו דבר המעורר אותו, ואם לא היה פותח את הספר הזה הוא לא היה מתעורר - אז מן השמיים נפתח לו בדיוק בדף שכתוב בו דבר שמעורר אותו לפי טבעו. וזהו אתערותא דלעילא, שמן השמיים נתנו לו התעוררות!."

8 אבל על דבר אחד הוא לא התפשר: על עצם הקביעות היומית בלימוד מוסר. להקדיש זמן בכל יום לתיקון המידות. זאת מורשתו החינוכית. זו צוואתו. ואני מקווה שיקומו מיזמים לזכור שיקדמו את העניין הזה. הוא דיבר המון על תפילה, ונהג לומר שכל תפילה מועילה, אבל בעיקר בעיקר - תפילה על רוחניות. לבקש מהקב"ה להיות יהודים טובים יותר. לבקש להיות מחוברים יותר לתורה ולמצוות. לבקש על הילדים שלנו. על המידות שלהם. זה תמיד עובד.

בלי גזומה: אני לא חושב שהייתה שיחה אחת שהוא לא חזר בה על דברי רבי ישראל מסלנט: "בדוק ומנוסה שתפילה על רוחניות מתקבלת". ותמיד הוא הזכיר שבבקשות אישיות כאלה, מספיקה אפילו תפילה בלב. לא חייבים להזכיר את הבקשה בפה. הרי זאת לא תפילת שמונה עשרה או קריאת שמע שחייבים לומר בפה. הוא חזר שוב ושוב על כך שאדם שתורתו אינה אומנותו והוא עמל לפרנסתו - אם הוא מקפיד לקבוע עיתים לתורה, הדקות המעטות ביום נחשבות לו הרבה בשמיים. כי העניין כאן הוא לאו דווקא הכמות, אלא הקביעות בנפש.

ועוד נקודה שתמיד חזרה על עצמה בשיחותיו: החידוש משנה התודעה של הרמב"ם שאפשר לעבוד את ה' אפילו ב... שינה. איך? פשוט מאוד: לפני שהולכים לישון, חושבים על זה שהשינה היא כדי שיהיה לי כוח לעשות מעשים טובים. ואז השינה, שהיא הפעולה הכי פסיבית, הכי שב ואל תעשה, הופכת ממש למצווה. כל נחירה ונחירה תהלל קה. ואז הוא היה אומר: ואם בשינה כך - קל וחומר בפעולות ומעשים אקטיביים שאדם עושה. אם אני אוכל וחושב שזה כדי שיהיה לי כוח לעבודת ה' - אז האכילה הופכת למצווה.

9 בשבועות האחרונים עלה שמו של הרב אדלשטיין לכותרות בהקשר של מחאת השמאל פעמיים. פעם אחת בקריאה שלו לתושבי בני ברק, ערב פסח, שלא להתעמת עם המפגינים שבאו לעורר מלחמת אחים בבני ברק. "עם באשר קמו באחרונה", הוא כתב, "אנשים הרחוקים לדאבונו מתורה

ומקיום מצוותיה, בדברי מצה ומריבה על יושבי אוהל, תלמידי הישיבות הקדושות, שהן הם מקיימי עולם - הגנו בקריאה לכלל תלמידי הישיבות היקרים: רחקו מהם ומהמונם ולא להיכנס עמיהם בדברים בשום פנים ואופן, וחס וחלילה מלצאת לרחובה של עיר ולהשתתף בשום הפגנה. בימים אלו בהם יצאנו לחירות עולם, ואין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה, יוסיפו חיזוק בעמלה של תורה ובשקידתה". ההפגנה הזאת, שרבים העריכו (וקיוו?) שתגרום לאלומות וליד איש באחיו, הסתיימה בחלוקת צ'ולנט ובדמעות בשירת 'שלום עליכם'.

הפעם השנייה הייתה הפרובוקציה של עמר ברילב שהפגין מול ביתו של הרב אדלשטיין, וכל הסיפור עם אנג'ל. להערכתי הרב בכלל לא שמע על הסערה הגדולה. הוא בוודאי לא התייחס אליה פומבית. אבל החרם הספונטני הזה ביטא, ועדיין מבטא, את האהבה וההערכה הגדולה של חלקים גדולים בגוש המאמין לרב אדלשטיין. הוא אולי לא שמע על ההפגנה, אבל הציבור שמע גם שמע ולא היו מוכן למחול על כבודו.

10 בשיחה האחרונה שהוא מסר, ממש האחרונה, ביום שלישי שעבר, ערב חג השבועות, הוא דיבר על אלו שלא זכו לשמור תורה ומצוות: "ברוך ה', אנחנו עוסקים כל הזמן בתורה ובמצוות, אבל מה עם כל כלל ישראל? יש חלק מכלל ישראל שעדיין אין להם את השלמות הזו. ואין להם את האשריך בעולם הזה".

אני עוצר רגע את הציטוט מדברי הרב. מה הבעיה בלא לשמור מצוות? עולם הבא? גיהנום? לא. בראש ובראשונה "אין להם את האשריך בעולם הזה". וואו. והרב המשיך: "אנו מתפללים ומבקשים רחמים עליהם. מבקשים בלשון רבים, על כל כלל ישראל: 'השיבנו לתורתך', 'סלח לנו כי חטאנו'. וזה תלוי עד כמה הכוונה של כל אחד כשמתפלל על כלל ישראל. לפי הכוונה יש סייעתא דשמיא". ואיך אפשר, גם בשיחה האחרונה, בלי הדברים ההם של רבי ישראל מסלנט? רק שהפעם הם לא נאמרו על תפילה אישית על הרוחניות שלנו, אלא על תפילה על הרוחניות של כלל ישראל. "וכבר הזכרנו מרבי ישראל סלנטר שאמר כי בדוק ומנוסה שתפילה על רוחניות עוזרת, על עצמו וגם על אחרים. מי שמבקש רחמים על רוחניות - ואין צריך דווקא בנוסח התפילה, אלא אפילו תפילה בלב גם כן מועילה, כי ה' יודע מחשבות אדם, ואם אדם בליבו מבקש רחמים מהקב"ה שירחם עליו או על פלוני ופלוני ברוחניות - יש סייעתא דשמיא, גם על אחרים. ואומנם בדרך כלל על עצמו אדם מבקש יותר בכוונה, אך גם על אחרים אם אכפת לו. כמו שאם יש מישהו במשפחה שאכפת לו על הרוחניות שלו, הרי הוא מבקש מכל הלב עליו, ובדוק ומנוסה שתפילה כזו עוזרת. ורק לגבי דיני תפילה הרהור לאו כדיבור דמי וצריך להתפלל כדיבור, אבל לזכות לסייעתא דשמיא על ידי תפילה - גם תפילה בלב מועילה, וכפי שכבר סיפרנו מעשים שהיו בזה. ומן השמיים ירחמו שנוכח כולנו לכל העניינים ולקבלת התורה בזמן מתן תורתנו".

11 "ניצחו אראלים את המצוקים - משפט יפהפה שנאמר בשעת פטירתו של רבי יהודה הנשיא, הפך לקלישאה חבוטה", כתב השבוע בפוסט בפייסבוק מנחם נאבת, תלמיד לשעבר של הרב אדלשטיין. "בהספד על כל רב שנפטר מדברים בקול רועם על כך ש'ניצחו אראלים את המצוקים'. אבל כאן, בנוגע לר' גרשון, אני לא חושב שהייתה מלחמה בין האראלים למצוקים. לא הייתה דרמה ולא יכולה הייתה להיות. הוא חי את חייו הקצובים, בשיבה טובה, עד גיל מאה, וכשהוא הגיע לגיל מאה הוא פשוט הגיע לסוף, בשקט, בעקביות. לא היו אראלים ולא מצוקים, הם רבו במקום אחר בכלל. ר' גרשון נפטר בדיוק באותו קצב שבו הוא חי את מאה שנותיו, ביום עם מזג אוויר נעים, לא שרבי ולא סוער. יום נעים היושב באופן מוזר בין הסערה שלפניו לשרב שאחריו. כמו חייו. יש בכך הדר מיוחד. אדם שכל חייו היו סביב התורה ולימוד התורה וסביב חינוך תלמידיו. אדם שיום שגרתי של לימוד ושיעור בישיבה היה בשבילו שווה ערך לחלוטין ליום שבו הפגינו מתחת לביתו... ר' גרשון נפטר בן מאה. כל כך אופייני למי שהוא היה. בן ק' כבן כ', כפשוטו. בן מאה העביר את אותם שיעורים שהוא העביר בשנות העשרים לחייו. באותה הישיבה, באותן שעות, על אותם נושאים. בן מאה. מספר עגול ואצילי".